

Sygn. akt I CSK 988/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa P. L.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w P.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt I ACa 740/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od P. L. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 marca 2021 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 4 kwietnia 2019 r. w sprawie o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie następujących zagadnień prawnych: „1. Czy możliwe jest i skuteczne prawnie umowne przeniesienie obowiązku przeprowadzania szkoleń BHP w sytuacji skierowania do pracy więźnia, którego przeszkolić powinien zakład karny, który kieruje go do pracy w innym podmiocie? 2. Czy brak dokumentacji

szkolenia BHP może zostać zastąpiony zeznaniami świadków na okoliczność rzekomego przeprowadzenia tego szkolenia, w sytuacji gdy powód zaprzecza, aby był w jakikolwiek sposób przeszkolony w zakresie BHP? 3. Czy w sytuacji, gdy powód może dochodzić swych roszczeń alternatywnie na innych podstawach solidarnie od innych podmiotów, tego typu okoliczność oraz dobre rokowania w zakresie leczenia mogą być podstawą oddalenia roszczeń dochodzonych od Skarbu Państwa na zasadzie słuszności, zgodnie z art. 417¹ k.c.?”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24

kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

Postawione przez skarżącego pytania nie stanowią zagadnień prawnych w powyższym rozumieniu i dotyczą ściśle okoliczności niniejszej sprawy. W skardze kasacyjnej nie dokonano pogłębionego wywodu prawnego, który przekonywałby o występowaniu w sprawie jakiegokolwiek istotnego zagadnienia prawnego, a postawionych pytań nie powiązano z żadnymi przepisami prawa – poza ostatnim z nich, w którym zresztą błędnie (zarówno w treści pytania, jak i bardzo ogólnym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania) odwołano się do art. 417¹ k.c. zamiast do art. 417² k.c.

W niniejszej sprawie ustalono, że powód przeszedł szkolenie BHP i ustaleniem tym Sąd Najwyższy jest związany. W świetle powoływanego przez Sąd Apelacyjny art. 122a k.k.w. brak podstaw do przyjęcia, że zachodzą wątpliwości prawne w kwestii organizacji przeszkolenia więźniów. W okolicznościach niniejszej sprawy istotny był fakt przeszkolenia powoda w zakresie przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, a ocena dowodów i będące jej konsekwencją ustalenia faktyczne nie podlegają kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Zauważyć należy również, że w skardze kasacyjnej nie ma zarzutu, który wiązałby zaprzeczenie przez powoda faktowi odbycia szkolenia BHP z naruszeniem przepisów postępowania. Okoliczność, że powód ostatecznie odbył przeszkolenie, nie pozwala na przyjęcie istnienia związku przyczynowego między ewentualnymi uchybieniami proceduralnymi, jakie mogły zaistnieć w związku z organizacją szkolenia, a zaistniałym wypadkiem.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Suma zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu adwokata w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 ust. 1 pkt 26 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[as]